

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSEI

Egy regény írása nem az első betű leütésével kezdődik. Egy regény legelső betűje, szava és mondata néha olyan hosszú folyamat eredménye, melynek kezdete gyakran a múlt homályába vész. A *Katedrális* története a nyolcvanas évek elején kezdődött, szakközépiskolás koromban, mikor is kiváló tanárain az azt hitték, hogy szerény személyemet erősáramú technikussá lehet képezni. Lehet, hogy ez volt életük legnagyobb tévedése? Annyi bizonyos, hogy volt egy Stock nevű osztálytársam, aki a Bauer nevű haverjával állandóan futurisztikus fegyvereket tervezett. Ők voltak a *Stock Vili* és a *Bauer Ricsi*... Ismerős?

Az első „regényszerű szövegnek”, mely 1986-ban készült, a *Kard és gyémánt* hangzatos címet adtam. A befejezetlen regény – tekintsük regénynek – hasonló expozícióval indult, mint a jóval később keletkező *Katedrális*: a műhold lelövésével. A főhőst már ebben az ösváltozatban is John Michael Kerwinnek neveztem, őrnagyi rangban szolgált az Időkutató Intézetben (brutális!), és ugyanúgy művésze volt a japán kardvívásnak; a történet java részt Pompejiben játszódott, de még nem voltak intervenciók, és a *Katedrális* – mint intézmény – gondolati szinten sem létezett. A regény befejezetlen maradt, a téma elfelejtődött, aztán öt évvel később újra kedvet kaptam a megírásához. De aki kedvet kap, még nem biztos, hogy ihletet is kap hozzá...

Mindazonáltal az 1991-es változat ugyancsak *Kard és gyémánt* címen futó 116 gépelt oldala már tartalmazott olyan elemeket, melyek később a *Katedrálisban* is használtam. A legfontosabbak közé tartozott, hogy először jelent meg a főhősnő – a későbbi Tess Gordon – akit akkoriban még Caroline Montelininek hívtam, és Kerwin mellett, már szerepeltettem Gerard Serrault – alakultak az intervenciók. Az 1991-es változat prologusa gyakorlatilag megegyezik azzal a szöveggel, amit ennek a kötetnek az elején talál a kedves Olvasó; kisebb-nagyobb változtatásokkal számtalan jelenet visszaköszönt a későbbi műben, az elemző-osztály megnevezéseként például először használtam az „összefüggések” kifejezést, és először említettem a folyékony hidrogénnel táplálkozó Stockbauer rombolót, akkoriban még *Stock & Bauer* néven.

Több év szünet következett. Teológiai tanulmányaimmal párhuzamosan érdeklődésem az okkult tudományok és a mágiatörténet felé fordult, ebbe az időszakban két publikációm jelent meg a *Harmadik szem* magazinban, a téma mindkét esetben az ördögűzés volt. Hosszú vajúdas után összeállt bennem egy történet, melynek alapjául a lassan tíz esztendeje dédelgetett *Kard és gyémánt* szolgált, és reményeim szerint tartalmazta mindazt az ismeretanyagot, amit a keresztény démonológiáról, a gnoszticizmusról és a héber misztikáról tudtam, pontosabban szólva *tudni véltem*. Jegyzeteim lassan az egekig nőttek. Aztán 1994 nyarán nekiduráltam magam, papírt fűztem az írógépbe (régóta szép idők), és nekifeszültem a munkának. A regény címe: *A Katedrális harcosai*. A munka kisebb-nagyobb (inkább nagyobb) megszakításokkal 1997 tavaszáig tartott. Mikor meghaladtam az 1000 gépelt oldalt, a történet nagyjából ott tartott, hogy Palmyra Lucianushoz kerül... Írás közben mindvégig tisztában voltam három lényeges dologgal: a regény borzalmasan rossz, fogalmam sincs, mikor lesz kész, soha senki nem fogja kiadni! Ezek tudatában mégis folytattam a munkát, de azon a nyáron megálltam 1100 oldalnál. Vártam... Máig nem tudom mire, de azzal bíztattam magam, ha meglátom, felismerem.

1997 júliusában aztán egy barátom unszolására megírtam a regény 12 oldalas szinopszisát és komoly fenntartásokkal (úgy gondoltam az anyag senkit nem érdekel) életemben először részt vettem a salgótarjáni HungaroConon, ahol másfél napig tartó vacillálás után megszólítottam Nemes Istvánt, a Cherubion kiadó tulajdonosát. Mindössze annyit kértem, hogy olvassa el, és véleményezze a szinopszisomat. István gyorsan lehűtötte lelkesedésemet: nem szokott szinopszisokat olvasni, ti. a Cherubion antológiákat és önálló köteteket ad ki, nem szinopszisokat. Na, most mi lesz? Nyilván bánatos bociszemeket mereszthettem, mert István azzal az ígérettel süllyesztette táskája mélyére a szinopszist, hogy, na jó, valamikor időt szakít az elolvasására.

No future...

István szeptember 15-én jelentkezett telefonon. Elolvasta a szinopszist, tetszik neki a történet, most már csak az a kérdés, mindez hogyan van leírva. Arra kért küldjem el neki az eddig elkészült anyagot. Óvatosan jeleztem, hogy a terjedelem meghaladja a Posta szállítókapacitását... Jó, akkor küldjem el az első fejezeteket! Izgatott fénymásolás, lelkes csomagolás, soványmalac vágóban rohanás a postára; a kedves Olvasót megkímélem annak a lélekállapotnak az ábrázolásától, mely heteken át kínozta. István legközelebb szeptember 29-én jelentkezett, ekkor beszélt először a regény kiadásáról. A terjedelem miatt két kötetben gondolkodott. Ezt követően hoztam meg azt a döntést, hogy a regény első fele a *Katedrális harcosai*, második fele a *Katedrális legendája* címet kapja...

Még egy apró adalék azok számára, akiknek évekkel később már sokat jelentettek Harrison Fawcett írásai. Ezen a szeptember végi telefonbeszélgetésen vetette föl Nemes István azt a gondolatot, hogy írhatnék egy novellát a jövő év elején megjelenő *A galaxis császára* antológiába. Rövid történet? Sosem tudtam rövid történeteket írni, mindenesetre a lelkesedés hatására felelőtlen ígéretet tettem, rendben van december közepéig (az volt a határidő) igyekszem összehozni valamit. Két nappal később a közértben a kosaramba tettem egy liter tejet – és ebben a pillanatban magam előtt láttam Brett Shaw-t a galaxis császáranak testőrkapitányát. Szokták volt mondani: a többi már történelem...

Pár mondatot az új kiadásról. A két regény egységes kiadásának ötlete 2006 novemberében merült fel a megújult Cherubion kiadó részéről. Először arra gondoltam, hogy a *Katedrális harcosai* és a *Katedrális legendája* egymást követi majd a kötetben négy illetve három könyvre osztva, ahogy a '98-'99-es kiadásokban. Végül úgy határoztam, hogy elvetem az eredeti szerkezetet, hiszen a „legenda” nem pusztán folytatása az egy évvel korábban megjelent „harcosoknak”, hanem egy gigantikus méretű regény másik fele. Változtatlanul hagytam viszont az eredeti fejezetfelosztást; a regény így harmincnyolc fejezetből áll. A 38-as szám valahonnan ismerős volt... Fellapoztam a kilencvenes évek eleje óta készülő jegyzeteimet, és hamarosan rábukkantam a Katedrális jelmondatára; a Vergiliustól származó idézet először Paul Johnson szájából hangzik el a regényben: *Flectere si nequeo superos Acheronta movebo*, azaz ha nem sikerül megindítanom az isteneket, a poklot is mozgásba hozom (Ha az ég zárva van, a poklon kopogtatok). A latin szöveg pontosan harmincnyolc betűből áll; a betűk ott sorakoztak szépen megszámozva a kilencvenötös jegyzeteimben. A felismerés hatására izgalmas játék vette kezdetét: mi

lenne, ha a regény fejezetinek kezdőbetűit összeolvasva a Katedrális jelmondatát kapnánk? Nosza, nézzük meg, hány esetben passzolnak a fejezetkezdő betűk a jelmondat megfelelő betűjével! Több mint húsz betű passzolt, ahol nem, ott a kezdőbetűt (szót, mondatot) megváltoztattam, az éppen aktuálisra cseréltem.

Na jó, de mi van a prologussal és az epilógussal, a regény elejével és a végével? A kezdet és a vég, az Alfa és az Omega... Ezek után már nem lepődtem meg azon, hogy Mark Wilson a SATOR-négyzet megoldásánál éppen Alfáról és Omegáról elmélkedik. Nézzék csak meg a prologus és az epilógus kezdőbetűit!

A *Katedrális* története sok mindenből táplálkozik, legfőképpen emlékekből, álmokból és gondolatokból. Sokan kérdezik, milyen szakirodalmat használtam az írás során? A kérdés megválaszolhatatlan. Már csak azért is az, mert ha össze kéne állítanom a felhasznált szakirodalom bibliográfiáját minden túlzás nélkül állíthatom, hogy pótkötetre lenne szükség; túl sok könyvet olvastam el ahhoz, hogy mindet felidézhessem, ennek ellenére mindenképpen illik megemlítenem néhányat. *Mágia és okkultizmus az európai gondolkodásban*, amit Kurt Seligmannak köszönhetünk, a *Mágia* Fónagy Iván tollából, a *Szíriat oszlopai* Várkonyi Nándortól, *A régészet regénye* Ceram örökérvényű alkotása. A római történelemmel foglalkozó könyvek száma több százra tehető, de mindenképpen említenem kell a következőket: *A hódító Róma* Kertész István tollából, *Ürögdi György Neroja*, a *Pompeji* című kiváló monográfia Castiglione Lászlótól, *Az antik Róma napjai* Boronkai S. Ágnes felelős szerkesztésében (soha jobb tankönyvet az ifjúságnak), aztán az egyik legjobb könyv, amit Róma történetéről valaha írtak, a *Róma történelmet írt* Vojtech Zamarovsky lenyűgöző stílusában, és kötelező köszönetet mondanom a következő szerzőknek: Spengler, Friedell, Huizinga, a nagy Agrippa von Nettesheim, Jacob Böhme, az összes kabbalista, Muszashi, Julius Caesar, Tacitus, Suetonius, Plutarkhosz és leginkább Ammianus Marcellinus, akinek a *Róma története* című alapvető munkájából már most rendszeres felolvasást tartok öthetes Botond fiamnak; nem lehet elég korán kezdeni az ismerkedést az ókori klasszikusokkal.

Egy kiadásig jutott regény mindig kollektív munka eredménye. Első helyen hálás köszönet illeti Nemes Istvánt a fentebb már vázolt merész lépése miatt, hogy egyáltalán szóba állt egy olyan palival, aki végtelen hosszúságú, átláthatatlanul bonyolult történeteket vet papírra, miközben halvány fogalma sincs a központozásról, és alkalmanként fogalmazni sem tud (még mindig dolgozom a problémán, István!). Külön köszönet illeti régi kollégáimat Kohári Attilát és Laudisz Gábort a Szépművészeti Múzeum Könyvtárából, akikkel órákon át tartó hosszú beszélgetéseket folytattam a science-fiction és fantasy irodalomról, középkori és ókori mágiáról, miszticizmusról; pontosabban szólva ők beszéltek, én csak tátottam a számat – és jegyzeteltem. Köszönettel tartozom a Cherubion kiadónak, hogy a *Katedrális harcosai* megjelenésének közelgő 10. jubileuma alkalmából újra kiadja a két regényt, még hozzá egy kötetben (a terjedelmet elnézve, merész vállalkozásba fogtunk srácok!), és illesse köszönet szerkesztőmet, Kleinheinz Csillát, aki hónapokat áldozott annak az eleinte kivitelezhetetlennek tűnő feladatnak az elvégzésére, hogy életmentő szívmasszázsban részesítsen egy helyenként a klinikai halál állapotában lévő szöveget.

Nelson DeMille szerint nem könnyű együtt dolgozni egy íróval, amikor alkot, de együtt élni vele, ha lehet még nehezebb. Ezért hálás köszönet illeti feleségemet, Szilviát, aki végtelen türelemmel és megértéssel mindent elkövet, hogy megteremtse számomra a munka nyugodt óráit; az ő kitartása és folyamatos biztatása nélkül még egy a hűtőre mágnesezhető „*Szia! A közértbe mentem!*” szövegű sajtécédulát sem tudnék tisztességesen befejezni.

Fonyódi Tibor